

a bőr s vad mosolyában régi szobrok kifejezése állandósult. — Tisztahangú költő — mondták az írók asztalánál. Sokat vártak tőle. Mindig Schöpflin tudott meg mindent először, ő figyelte legmohóbban, terem-e újat az irodalom? — Lenne egy jó elbeszélő, de úgy hallottam beteg, és nagyon szegény. Aztán már családja van, és valahol kint vergődnek a periférián. Nálam még eddig nem jelentkezett, de olvastam már tőle. Jó hangja van, látja az alakjait, csak nagyon szigorú — mondta Schöpflin, és egy délután sápadt, haragosnak látszó gyermekarcú emberre mutatott: — Ez az! Kodolányi János!

Kodolányi mindig úgy sietett át a kávéházon, mintha árva fiú szigorú komolysággal a felnőttek gonosz szívtelenségét vádolná. Ezt a szigorú komolyságot évek múlva is ott láttam a tekintetében, pedig gyönyörűen tudott mosolyogni, de mosolya fájdítóbb volt, mint a szigorúsága.

Nemcsak írók, de nagy művészeink, tudósaink is szerették a Centrál füstjét. Sátorozó kényelmes sétálással, oldalán modelljával, a halálosan sápadt Zorkával itt keresett magának délutánoként asztalt Rippl-Rónai is. Láttuk Rudnay Gyulát, aztán a hosszúhajú fiatalok között Palasovszkyt. Hátul a kávéház másik végében kerek asztal körül az egyetem tudósai találkoztak. Évek múltán is, amikor budai lakásunkkal már távol kerültünk a Centráltól, és csak berándulásaink alkalmával látogattuk meg, mindig fölmelegített és megtöltött sajátos dallamával. Ma már tudom, mindennek van muzsikája. A leglaposabb dolog is kopog nekünk valamit. A kávéház emléke fiatalságom zenéjét zsongja. Őszinte barátokat kaptunk itt, ezek közül Schöpflin Aladárt tartottuk meg legtovább, az ő okossága és bölcsessége vitt előre bennünket és sokszor begyógyította életünknek nehéz szakadékeit.

VILÁGOK VÁRFOKÁN

*Világok várfokán
a fáradt fény dalol.
A boldogság talán
ott lakik valahol.*

*Az őr szeme tüzel,
két füle messze hall...
de távol és közel
minden a csöndbe hal.*

*A multak és jövők
találkozásakor
én is idejövök,
hol lelkek mustja forr.*

*Én is ide jövök,
— világok vándora —
mert itt semmi se köt
s vissza se hoz soha.*

Komjáthy Győző

ÁLL A TENGER

*Elcseréltem
— milyen régen
arcodat,
csendes égen
lesem épen
árnyadat —
sose tudtam
hol indultam
partjain
s szárnyahulltan
hova hulltam —
mos a hullám
s tépi túlman
partjaim...*

Komjáthy Győző